

Sygn. akt **XI Ka 956/19**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Krzysztof Wojtaszek

Sędziowie: Mariusz Jaroszyński (spr.)

Włodzimierz Śpiewła

Protokolant: st. sek. sąd. Małgorzata Lewandowska

przy udziale prokuratora Mariusza Gomuły

po rozpoznaniu dnia 5 grudnia 2019 r.

sprawy **K. Ż.** urodzonego (...) w L., syna M. i E. z domu W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

z dnia 22 lipca 2019 roku sygn. akt. II K 26/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 660 (sześćset sześćdziesiąt) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Mariusz Jaroszyński Krzysztof Wojtaszek Włodzimierz Śpiewła

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 956/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 22 lipca 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 26/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy – pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-		-	-	-	-
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	-	-	-	-	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-	-	-

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Wszystkie zarzuty zgłoszone przez obrońcę oskarżonego w pkt II apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>1. Zarzut obraży przepisów postępowania, mający wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 i 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.</p> <p>Zarzut jest niezasadny, bowiem podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz prawdziwe ustalenia faktyczne. Ocena dowodów przeprowadzona została natomiast wszechstronnie, wnikliwie oraz zgodnie z art. 7 k.p.k. Nadto, sąd I instancji badał oraz uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.</p>		

Zasadnie uznał sąd meriti, iż sprzeczne z zasadami logiki byłoby przyjęcie, że K. Ż. nabył 998,1 grama substancji psychotropowych, a więc znaczną ich ilość, jedynie z zamiarem ich zażycia. Owa ilość, bezsprzecznie świadczy o tym, iż pozyskał je i przechowywał w celu dalszej odsprzedaży. Prawdłowo stwierdził Sąd Rejonowy, że działanie oskarżonego ukierunkowane było na osiągnięcie korzyści majątkowej oraz wymagało współdziałania z innymi osobami, zaangażowanymi w przestępczy proceder.

Nie bez znaczenia dla powyższych twierdzeń, pozostaje treść opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. z dnia 20 lipca 2016 roku (k. 160 – 161) dowodząca, że 998,1 grama substancji psychotropowej, w postaci dibutyłonu, pozwala na uzyskanie od 998 do 9 981 porcji handlowych - tak zwanych „działek”.

Prawdłowo ocenił sąd meriti wyjaśnienia oskarżonego, uznając je za wiarygodne jedynie w części. Nie przyznał im natomiast zasadnie tego waloru, co do jego zapewnień posiadania substancji psychotropowych wyłącznie na własny użytek. Niczego w tej kwestii nie zmienia okoliczność stwierdzonego przez biegłych psychiatrów uzależnienia K. Ż. od środków psychotropowych (k. 252 – 256, 615v – 616), której sąd I instancji nie zanegował.

Niczego w kwestii winy oskarżonego nie zmienia również okoliczność wskazana przez apelującego, iż nie ustalono osób, z którymi miał on współdziałać, jakiemu odbiorcy przedmiotowe środki miały zostać przekazane, jak również, że G. M. został uniewinniony od zarzutów.

2. Zarzut naruszenia prawa materialnego, przez jego zastosowanie, to jest art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zarzucane naruszenie polegać może na wadliwym zastosowaniu, lub niezastosowaniu danego przepisu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc stawiać zarzutu rzekomego naruszenia prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia polegać ma, jak wynika z wywodów apelującego, na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, lub na naruszeniu przepisów procesowych.

Podnoszenie owego zarzutu musi być bowiem połączone z akceptacją ustaleń poczynionych przez sąd, co w niniejszym przypadku, mając na względzie treść środka odwoławczego, nie zaistniało. Sama istota obrazy prawa materialnego sprowadza się przecież do wadliwej subsumpcji normy prawnej do niespornego stanu faktycznego.

Reasumując, zasadnie uznał Sąd Rejonowy, że K. Ź. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

3. Zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności.

Nie sposób uznać, aby orzeczona wobec oskarżonego kara 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, mając przy tym na względzie ustawowe zagrożenie (od lat 2 do 12), była rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd I instancji określając jej wymiar, kierował się dyrektywami

wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., co wynika z treści pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia. Dostatecznie przeanalizował okoliczności sprawy, mające wpływ na wymiar kary, o jakich mowa w rozdziale VI Kodeksu karnego, a ta orzeczona wobec K. Ż., jest sprawiedliwa. Nadto, jest wystarczająca dla realizacji jej celów, a przy tym swą dolegliwością nie przekracza stopnia winy i należyście uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu. Ponadto jest dostosowana do właściwości oraz warunków osobistych oskarżonego i z pewnością spełni swoje cele wychowawcze, zapobiegawcze, a także potrzeby w zakresie społecznego oddziaływania.

Sąd Rejonowy miał przy tym w szczególności na względzie znaczny stopień społecznej szkodliwości, okoliczność, iż czyn oskarżonego dotyczył aż 998,1 grama substancji psychotropowej oraz, że działał on z niskich pobudek - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nadto - jego uprzednią karalność. Nie sposób uznać, aby w tej sytuacji, uzależnienie K. Ż. – ponownie powoływane w omawianym zarzucie przez apelującego, miało stanowić okoliczność łagodzącą i mieć wpływ na wysokość prawidłowo wymierzonej kary.

Wnioski

Wnioski złożone w punkcie III apelacji o zmianę, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Wniosek o zmianę wyroku jest niezasadny w świetle dowodów prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy, świadczących o popełnieniu przez K. Ż. czynu z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>Nietrafny jest również wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z uwagi na brak przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	-
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 22 lipca 2019 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 26/19 utrzymany w mocy w całości.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	

Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe, natomiast zarzuty zawarte w złożonej apelacji - niezasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-	
Zwięźle o powodach zmiany	
-	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach orzeczono na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym oraz art. 636 § 1 k.p.k.

7. PODPISy
Mariusz Jaroszyński Krzysztof Wojtaszek Włodzimierz Śpiewła

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z dnia 22 lipca 2019 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II K 26/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana